

Aligning Our Will with His

By Elder Ulisses Soares
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Mūsu gribas pieskaņošana Viņa gribai

Elders Uliss Soaress
no Divpadsmit apustuļu kvoruma

October 2024 general conference

Following the Lord's will in our life will enable us to find the most precious pearl in the world—the kingdom of heaven.

On a certain occasion, the Savior spoke of a merchant man who was searching for “goodly pearls.” During the merchant man’s search, he found one “of great price.” However, in order to acquire the magnificent pearl, this man had to sell all his possessions, which he promptly and joyfully did.

Through this short and thoughtful parable, the Savior beautifully taught that the kingdom of heaven is likened unto a priceless pearl, truly the most precious treasure that should be desired over all else. The fact that the merchant instantly sold all his possessions to obtain that valuable pearl clearly indicates that we should align our mind and desires with the will of the Lord and willingly do everything we can during our mortal journey to attain the eternal blessings of God’s kingdom.

To be worthy of this great reward, we certainly need, among other things, to give our best effort to set aside all self-centered pursuits and abandon any entanglement that holds us back from full commitment to the Lord and His higher and holier ways. The Apostle Paul refers to these sanctifying pursuits as “hav[ing] the mind of Christ.” As exemplified by Jesus Christ, this means “[doing] always those things that please [the Lord]” in our lives, or as some people say nowadays, this is “doing what works for the Lord.”

In a gospel sense, “[doing] always those things that please [the Lord]” relates to submitting our will to His will. The Savior thoughtfully

Sekojot Tā Kunga gribai savā dzīvē, mēs varēsim atrast visdārgāko pērli pasaulē — debesu valstību.

Kādā reizē Glābējs runāja par tirgotāju, kurš meklēja „dārgas pērles”. Meklējot tirgotājs atrada vienu „sevišķi dārgu” pērli. Tomēr, lai iegūtu krāšņo pērli, šim cilvēkam nācās pārdot visu savu īpašumu, ko viņš nekavējoties un ar prieku izdarīja.

Šajā īsajā un pārdomātajā līdzībā Glābējs daiļskanīgi mācīja, ka debesu valstībair pielīdzināma nenovērtējamai pērlei, patiesi vislielākajam dārgumam, ko vajadzētu vēlēties vairāk par visu citu. Tas, ka tirgotājs uzreiz pārdeva visu savu īpašumu, lai iegūtu šo vērtīgo pērli, skaidri norāda uz to, ka mums ir jāpieskaņo savs prāts un vēlmes Tā Kunga gribai un labprātīgi jādara viss, ko vien savā mirstīgajā ceļā spējam, lai iegūtu mūžīgās svētības Dieva valstībā.

Lai mēs būtu šīs lielās balvas cienīgi, mums, cita starpā, noteikti ir no visa spēka jācenšas atmet visus savus egocentriskos centienus un atteikties no jebkādam saistībām, kas mūs attur no pilnīgas nodošanās Tam Kungam un Viņa augstākajiem un svētākajiem ceļiem. Apustulis Pāvils šos svētdarīšanas centienus dēvē par „Kristus prāta atzišanu”. Saskaņā ar Jēzus Kristus piemēru — tas mūsu dzīvē nozīmē „[darīt vienmēr] to, kas [Tam Kungam] patīkams”, vai, kā daži mūsdienās saka, tas nozīmē — „darīt to, kas Tam Kungam šķiet labākais”.

„[Darīt vienmēr] to, kas [Tam Kungam] patīkams” — evaņģēlija izpratnē saistās ar mūsu gribas pakļaušanu Viņa gribai. Glābējs pārdomāti

taught the importance of this principle while instructing His disciples:

“For I came down from heaven, not to do mine own will, but the will of him that sent me.

“And this is the Father’s will which hath sent me, that of all which he hath given me I should lose nothing, but should raise it up again at the last day.

“And this is the will of him that sent me, that every one which seeth the Son, and believeth on him, may have everlasting life: and I will raise him up at the last day.”

The Savior achieved a perfect and divine level of submission to the Father by allowing His will to be swallowed up in the Father’s will. He once said, “And he that sent me is with me: the Father hath not left me alone; for I do always those things that please him.” In teaching the Prophet Joseph Smith about the anguish and agonies of the Atonement, the Savior said:

“For behold, I, God, have suffered these things for all, that they might not suffer if they would repent; ...

“Which suffering caused myself, even God, the greatest of all, to tremble because of pain, and to bleed at every pore, and to suffer both body and spirit—and would that I might not drink the bitter cup, and shrink—

“Nevertheless, glory be to the Father, and I partook and finished my preparations unto the children of men.”

During our sojourn in mortality, we often wrestle with what we think we know, what we think is best, and what we assume works for us, as opposed to comprehending what Heavenly Father actually knows, what is eternally best, and what absolutely works for children within His plan. This great wrestle can become very complex, especially considering the prophecies contained in the scriptures for our day: “This know also, that in the last days ... men shall be lovers of their own selves, ... lovers of pleasures more than lovers of God.”

One sign that indicates fulfillment of this prophecy is the current growing trend in the world, adopted by so many, of people becoming consumed with themselves and constantly proclaiming, “No matter what, I live my own truth or I do what works for me.” As Paul the Apostle said, they “seek their own, not the things which are Jesus Christ’s.” This way of thinking is often justified as being “authentic” by those who in-

mācīja par šī principa nozīmīgumu, mācot Savus mācekļus:

„Jo Es esmu no debesīm nācis, lai darītu, nevis ko Es gribu, bet ko grib Tā, kas Mani sūtījis, bet tā ir Mana sūtītāja griba, lai no visa, ko Viņš Man devis, Es nenieka nezaudētu, bet to celtu augšā — pastarā dienā.

Jo tāda ir Mana Tēva griba, lai ikvienam, kas skata Dēlu un Viņam tic, būtu mūžīgā dzīvība un Es viņu celtu augšā pastarā dienā.”

Glābējs īstenoja pilnīgu un dievišķu pakļāvību Tēvam, ļaujot, lai Viņa griba saplūstu Tēva gribā. Viņš reiz teica: „Un, kas Mani ir sūtījis, ir ar Mani. Viņš Mani nav atstājis vienu, jo, kas Viņam labpatīk, to Es daru vienumēr.” Mācot pravietim Džozefam Smitam par Izpiršanas ciešanām un mokām, Glābējs teica:

„Jo lūk, Es, Dievs, esmu izcietis tās par visiem, lai viņi varētu neciest, ja tie nožēlos grēkus;

šīs ciešanas lika Man, tieši Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā — un gribēju, lai Es varētu nedzert to rūgto biķeri un izvairīties —

tomēr, gods lai ir Tēvam, un Es baudīju to un pabeidzu Savus sagatavošanas darbus cilvēku bērniem.”

Dzīvojot mirstībā, mēs bieži cīnāmies ar pieņēmumiem par to, kas mums, mūsaprāt, ir zināms un kas, mūsaprāt, ir tas labākais un šķietami darbojas mūsu dzīvē, pretstatā tam, ko patiesībā zina Debesu Tēvs, kas ir labākais mūžības skatījumā un neapšaubāmi nāk par labu Viņa bērniem Viņa ieceres ietvaros. Šī lielā cīņa var kļūt ļoti sarežģīta, īpaši ņemot vērā Svētājos Rakstos ietvertos pravietojumus par mūsu dienām: „Bet zini to, ka pēdējās dienās ... cilvēki būs patmilīgi, ... mīlējami vairāk baudas nekā Dievu.”

Viena no pazīmēm, kas norāda uz šī pravietojuma piepildīšanos, ir šobrīd pasaulē pieaugošā tendence, ko ir pieņēmuši daudzi cilvēki, kuri, būdami pārņemti paši ar sevi, nemitīgi sludina: „Lai kā arī būtu, es dzīvoju saskaņā ar savu patiesību un daru to, kas man šķiet labākais.” Kā teica apustulis Pāvils, viņi „meklē savu, nevis Kristus Jēzus labumu”. Šādu domāšanas veidu, dēvējot par „autentisku”, bieži vien attaisno tie, kuri nododas

dulge in self-centered pursuits, focus on personal preferences, or want to justify certain types of behavior that frequently don't match God's loving plan and His will for them. If we let our heart and mind embrace this way of thinking, we can create significant stumbling blocks for ourselves in acquiring the most priceless pearl that God has lovingly prepared for His children—eternal life.

While it is true that each of us travels an individualized discipleship journey on the covenant path, striving to keep our hearts and minds centered on Christ Jesus, we need to be careful and constantly vigilant to not be tempted to adopt this type of worldly philosophy in our life. Elder Quentin L. Cook said that “being sincerely Christlike is an even more important goal than being authentic.”

My dear friends, when we choose to let God be the most powerful influence in our life over our self-serving pursuits, we can make progress in our discipleship and increase our capacity to unite our mind and heart with the Savior. On the other hand, when we don't allow God's way to prevail in our life, we are left to ourselves, and without the Lord's inspiring guidance, we can justify almost anything we do or don't do. We can also make excuses for ourselves by doing things our own way, saying in effect, “I am just doing things my way.”

On one occasion, while the Savior was declaring His doctrine, some people, particularly self-righteous Pharisees, rejected His message and boldly declared that they were children of Abraham, implying that their lineage would grant them special privileges in the sight of God. That mentality led them to lean unto their own understanding and to disbelieve what the Savior was teaching. The Pharisees' reaction to Jesus was clear evidence that their presumptuous attitude left no place in their hearts for the Savior's words and God's way. In response, Jesus wisely and courageously declared that if they were true covenant children of Abraham, they would do the works of Abraham, especially considering that the God of Abraham was standing before them and teaching them the truth at that very moment.

Brothers and sisters, as you can see, acting on these mental gymnastics of “what works for me” versus doing “what always pleases the Lord” is not a new trend that is unique to our day. It is an age-old mentality that has crossed the centuries

egocentriskām nodarbēm, koncentrējas uz personīgām vēlmēm vai vēlas attaisnot noteikta veida uzvedību, kas bieži vien neatbilst Dieva mīlestības iecerei un Viņa gribai attiecībā uz viņiem. Ja mēs ļaujamies tam, lai ar savu sirdi un prātu pieņemtu šādu domāšanas veidu, mēs varam radīt sev ievērojamus „klupšanas akmeņus” ceļā uz visvērtīgākās pērles iegūšanu, ko Dievs ir mīloši sagatavojis Saviem bērniem, — mūžīgo dzīvi.

Lai gan tā ir taisnība, ka katrs no mums dodas individuālā mācekļības ceļojumā pa derību ceļu, cenšoties turpināt vērst savu sirdi un prātu uz Jēzu Kristu, mums ir jāuzmanās un pastāvīgi jābūt modriem, lai neļautos kārdinājumam—pieņemt šāda veida pasaulīgo filozofiju savā dzīvē. Elders Kventins L. Kuks teica, ka „patiesa līdzināšanās Kristum ir vēl svarīgāks mērķis par būšanu autentiskiem”.

Mani dārgie draugi, ja mēs tā vietā, lai ļautos savtīgiem centieniem, izvēlamies ļaut Dievam būt par visspēcīgāko ietekmi mūsu dzīvē, mēs varam pilnveidoties savā mācekļībā un vairogt savu spēju — vienot savu prātu un sirdi ar Glābēju. Turpreti, ja mēs neļaujam savā dzīvē dominēt Dieva ceļam, mēs tiekam atstāti paši savā ziņā, un bez Tā Kunga iedvesmojošās vadības varam attaisnot gandrīz visu, ko darām vai nedarām. Mēs varam attaisnot savu ierasto rīcības veidu arī, savā būtībā sakot: „Es vienkārši rīkojos pēc saviem ieskatiem.”

Reiz, kad Glābējs sludināja Savu mācību, daži cilvēki, īpaši paštaisnie farizeji, noraidīja Viņa vēsti un pašapzinīgi paziņoja, ka viņi ir Ābrahāma bērni, norādot uz to, ka, pateicoties viņu izcelsmei, viņiem Dieva priekšā ir piešķirtas īpašas privilēģijas. Šis domāšanas veids vedināja viņus paļauties pašiem uz savu gudrību un neticēt tam, ko mācīja Glābējs. Farizeju izturēšanās pret Jēzu skaidri apliecināja, ka šīs augstprātīgās attieksmes dēļ viņu sirdīs nebija vietas Glābēja vārdiem un Dieva ceļam. Atbildot uz to, Jēzus gudri un drosmīgi paziņoja: ja viņi būtu īsteni Ābrahāma derības bērni, viņi darītu Ābrahāma darbus, īpaši ņemot vērā to, ka tieši tobrīd viņu priekšā stāvēja Ābrahāma Dievs, kurš mācīja viņiem patiesību.

Brāļi un māsas, kā redzat, rīkošanās saskaņā ar šādiem „kas man šķiet tas labākais” prātuļojumiem, pretstatā tam, lai darītu, „vienmēr to, kas Tam Kungam patīkams”, nav nekāda jauna tendence, kas būtu raksturīga tikai mūsu die-

and often blinds the wise-in-their-own-eyes and confuses and exhausts many of God's children. This mentality is, in fact, an old trick of the adversary; it is a deceptive path that carefully leads God's children away from the true and faithful covenant path. While personal circumstances such as genetics, geography, and physical and mental challenges do influence our journey, in things that truly matter, there is an inner space where we are free to choose whether or not we will decide to follow the pattern the Lord has prepared for our life. Truly, "He marked the path and led the way, and ev'ry point [defined]."

As Christ's disciples, we desire to walk the path He marked for us during His mortal ministry. We not only desire to do His will and all that will please Him but also seek to emulate Him. As we strive to be true to every covenant we have entered into and live "by every word that proceedeth out of the mouth of God," we will be protected against falling victim to the sins and errors of the world—errors of philosophy and doctrine that would lead us away from those most precious pearls.

I have been personally inspired by how such spiritual submissiveness to God has impacted the lives of faithful disciples of Christ as they chose to do those things that work for and are pleasing in the sight of the Lord. I know a young man who was unsettled about going on a mission but felt inspired to go and serve the Lord when he listened to a senior leader of the Church sharing his own personal testimony and sacred experience of serving as a missionary.

In his own words, this young man, now a returned missionary, said: "As I listened to the testimony of an Apostle of the Savior Jesus Christ, I was able to feel of God's love for me, and I desired to share that love with others. At that moment I knew that I should serve a mission despite my fears, doubts, and concerns. I felt totally confident in the blessings and promises of God for His children. Today, I am a new person; I have a testimony that this gospel is true and that the Church of Jesus Christ has been restored on earth." This young man chose the Lord's way and became an example of a true disciple in every aspect.

A faithful young woman decided not to compromise her standards when she was asked to dress immodestly to fit into the business divi-

nām. Tas ir gadsimtiem sens domāšanas veids, kas, izmetis laiku lokus, bieži vien padara aklu pašgudros un mulsina un izvārdzina daudzus Dieva bērnus. Šis domāšanas veids patiesībā ir sena pretinieka viltība; tas ir maldinošs ceļš, kas piesardzīgi noved Dieva bērnus no patiesā un uzticamā derību ceļa. Lai gan personīgie apstākļi, piemēram, iedzimtība, dzīvesvieta, fiziskie un garīgie izaicinājumi, ietekmē mūsu ceļojumu, tomēr attiecībā uz to, kas ir patiesi būtiskākie, mēs varam domāt, spriest un paši brīvi izvēlēties—sekot tam paraugam, ko Tas Kungs ir sagatavojis mūsu dzīvei, vai ne. Patiesi, „Viņš šauro taku nosprauda [un ceļu skaidri rādīja].”

Būdami Kristus mācekļi, mēs vēlamies iet pa ceļu, ko Viņš mums ir iezīmējis Savas mirstīgās kalpošanas laikā. Mēs nevien vēlamies pildīt Viņa gribu un darīt visu, kas ir tikams Viņam, bet arī cenšamies Viņu atdarināt. Cenšoties būt uzticīgi katrai derībai, ko esam noslēguši, un dzīvojot saskaņā ar „ikkatr[u] vārd[u], kas iziet no Dieva mutes”, mēs būsim pasargāti, lai nekļūtu par upuriem pasaules grēkiem un kļūdām — filozofijas un mācības kļūdām, kuru dēļ mēs varētu aizmaldīties prom no šīm visdārgākajām pērlēm.

Mani ir iedvesmojis tas, kā šāda garīga pakļaušanās Dievam ir ietekmējusi Kristus uzticīgo mācekļu dzīvi, jo viņi ir izvēlējušies darīt to, kas ir labākais un tikamākais Tā Kunga skatījumā. Es pazīstu kādu jauni, kurš, nebūdam pārliecināts par došanos misijā, tomēr sajuta iedvesmu doties kalpot Tam Kungam, uzklusot kādu Baznīcas augstāko vadītāju, kurš dalījās savā personīgajā liecībā un svētajā pieredzē par kalpošanu misijā.

Šis jaunais vīrietis, kurš tagad ir atgriezies no misijas, teica: „Klausoties Glābēja Jēzus Kristus apustuļa liecībā, es sajutu Dieva mīlestību pret mani un vēlējos dalīties šajā mīlestībā ar citiem. Tajā brīdī es sapratu, ka man ir jākalpo misijā, par spīti savām bailēm, šaubām un bažām. Es jutos pilnīgi pārliecināts par svētībām un apsolījumiem, ko Dievs ir devis Saviem bērniem. Tagad esmu cits cilvēks; man ir liecība, ka šis evaņģēlijs ir patiess un ka uz Zemes ir atjaunota Jēzus Kristus Baznīca.” Šis jaunais vīrietis izvēlējās Tā Kunga ceļu un kļuva par patiesa mācekļa piemēru visos tā aspektos.

Kāda uzticīga jaunā sieviete nolēma būt nepieņemama attiecībā uz saviem standartiem, kad viņai lūdza ģērbties nepiedienīgi, lai iekļau-

sion of the fashion company where she worked. Understanding that her body is a sacred gift from our Heavenly Father and a place where the Spirit can dwell, she was moved to live by a standard higher than the world's. She not only gained the confidence of those who saw her living by the truth of the gospel of Jesus Christ but also preserved her job, which for a moment was in jeopardy. Her willingness to do what was pleasing in the sight of the Lord, rather than what worked for the world, gave her covenant confidence amidst difficult choices.

Brothers and sisters, we are constantly confronted by similar decisions in our daily journey. It takes a courageous and a willing heart to pause and pursue an honest and meek introspection to acknowledge the presence of weaknesses of the flesh in our life that may impede our ability to submit ourselves to God, and ultimately decide to adopt His way rather than our own. The ultimate test of our discipleship is found in our willingness to give up and lose our old self and submit our heart and our whole soul to God so that His will becomes ours.

One of the most glorious moments of mortality occurs when we discover the joy that comes when doing always those things that “work for and please the Lord” and “what works for us” become one and the same! To decisively and unquestioningly make the Lord's will our own requires majestic and heroic discipleship! At that sublime moment, we become consecrated to the Lord, and we totally yield our wills to Him. Such spiritual submissiveness, so to speak, is beautiful, powerful, and transformational.

I testify to you that following the Lord's will in our life will enable us to find the most precious pearl in the world—the kingdom of heaven. I pray that each of us, in our time and turn, will be able to declare, with covenant confidence, to our Heavenly Father and Savior Jesus Christ that “what works for Thee works for me.” I say these things in the sacred name of the Savior Jesus Christ, amen.

tos modes uzņēmuma biznesa nodaļā, kur viņa strādāja. Saprotot, ka viņas ķermenis ir svēta dāvana no mūsu Debesu Tēva un vieta, kur var mājot Gars, viņa jutās iedvesmota dzīvot pēc augstākiem standartiem nekā pasaule. Viņa ne tikai ieguva to cilvēku uzticību, kuri redzēja, ka viņa dzīvo saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēlija patiesību, bet arī saglabāja savu darba vietu, kas uz brīdi bija apdraudēta. Viņas vēlme darīt to, kas ir patīkams Tam Kungam, nevis to, kas šķiet labākais pasaulei, dāvāja viņai derībā balstītu pārliecību sarežģītu izvēļu pieņemšanā.

Brāļi un māsas, savā ikdienas ceļojumā mēs pastāvīgi saskaramies ar līdzīgiem lēmumiem. Ir vajadzīga drosmīga un labprātīga sirds, lai apstātos un veiktu godīgu un lēnprātīgu pašvērtējumu, atzīstot miesas vajību esamību mūsu dzīvē, kas var traucēt izpausties mūsu spējai — pakļauties Dievam un galu galā nolemt pieņemt Viņa, nevis mūsu pašu ceļu. Mūsu mācekļības galējais pārbaudījums ir mūsu gatavība atteikties no sava vecā „es” un zaudēt to, pakļaujot savu sirdi un visu savu dvēseli Dievam, lai Viņa griba kļūtu par mūsu gribu.

Viens no krāšņākajiem mirstības brīžiem iestājas, atklājot prieku, kas rodas, kad tas, ka mēs vienmēr darām to, kas „ir labākais pēc Tā Kunga prāta un ir Viņam tīkams”, un to, „kas mums šķiet tas labākais”, — kļūst par vienu un to pašu! Lai apņēmīgi un neapšaubāmi padarītu Tā Kunga gribu par savējo, ir nepieciešama majestātiska un varonīga mācekļība! Šādā cildenā brīdī mēs vēltām sevi Tam Kungam un pilnībā nododam savu gribu Viņam. Šāda garīga pakļaušanās, tā sakot, ir skaista, spēcīga un pārveidojoša.

Es apliecinu jums, ka, sekojot Tā Kunga gribai savā dzīvē, mēs varēsim atrast visdārgāko pērli pasaulē — debesu valstību. Es lūdzu, kaut katrs no mums savā laikā un veidā spētu ar derībā balstītu pārliecību paziņot mūsu Debesu Tēvam un Glābējam Jēzum Kristum: „Tas, kas šķiet labākais Tev, šķiet labākais arī man.” To es saku Glābēja Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.